

רע"פ 8638/14 - אליהו אבו נ' עיריית חיפה

רע"פ 8638/14 - אליהו אבו נ' עיריית חיפהעליון

רע"פ 8638/14

אליהו אבו

נגד

עיריית חיפה

בית המשפט העליון

[21.12.2014]

כבוד השופט א' שהם

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בחיפה, מיום 3.12.2014, בעפ"א 3738-08-14, שניתן על-ידי

כב' השופטת א' וינשטיין

בשם המבקש - עו"ד יואל גולדברג

החלטה

1. לפניי בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בחיפה (כב' השופטת א' וינשטיין), בע"פ 3738-08-14, מיום 3.12.2014, בגדרו נדחה ערעור על החלטתו של בית המשפט לעניינים מקומיים בחיפה (כב' השופטת ג' בסול), בת"פ 499/11, מיום 17.7.2014.
בד בבד עם הבקשה לרשות ערעור, ביום 17.12.2014, הגיש המבקש בקשה לעיכוב ביצוע צו להפסקת פעילות העסק שבניהולו. יוער, כי הצו נכנס לתוקף, לאחר דחיות רבות, כבר ביום 10.12.2014.
2. ביום 29.1.2012, הורשע המבקש, על יסוד הודאתו, בעבירה של ניהול עסק ללא רישיון, לפי סעיפים 4 ו-14(א) לחוק רישוי עסקים, התשכ"ח-1968, כאשר העסק אשר הופעל על-ידי המבקש הוא דוכן לממכר פרחים ושתילים. מועד הטיעונים לעונש נדחה, מפעם לפעם, וביום 17.4.2013, נגזר דינו של המבקש, והושתו עליו קנס בסך 1,500 ש"ח והתחייבות על סך 3,000 ש"ח. כמו כן, ניתן צו להפסקת העיסוק בעסק, אשר ייכנס לתוקף ביום 31.5.2013 (להלן גם: הצו). בהמשך ניהל המבקש הליכים משפטיים שונים, אשר במסגרתם עוכבה כניסתו של הצו לתוקף, עד ליום 30.4.2014.

3. בשלב זה, הגיש המבקש בקשה לבית המשפט לעניינים מקומיים, ובה נטען, לראשונה, כי העסק המופעל על-ידו נמצא בכתובת שונה מזו שצויינה בכתב האישום: רחוב פלי"ם 7 ולא רחוב פלי"ם 5. מסיבה זו, כך נטען על-ידי המבקש, אין תחולה לצו הפסקת העיסוק. לאחר ביקור במקום, ושמיעת טענות הצדדים, דחה בית המשפט לעניינים מקומיים את הבקשה, בהחלטה מיום 17.7.2014. בהחלטתו, ציין בית המשפט כי מדובר בעסק אשר ממוקם על מדרכה ציבורית ולא בתוך בניין, במיקום הקרוב לגבול שבין בית מס' 5 לבית מס' 7. כמו כן, בחלק מן המסמכים הרלוונטיים הוגדרה כתובת העסק כרחוב פלי"ם 5 (באחד המקרים, אף על-ידי המבקש עצמו) או רחוב פלי"ם 5-7. נקבע, כי אין ספק שהעסק מושא הבקשה הוא אותו עסק שלגביו הוצא הצו, ולא מדובר בצו אשר ניתן לכתובת שונה מהכתובת בה הופעל העסק. לפיכך, נדחתה הבקשה כאמור, אך צו ההפסקה עוכב עד ליום 10.9.2014.
4. על החלטה זו עירער המבקש לבית המשפט המחוזי בחיפה. בפסק דין, מיום 3.12.2014, נמתחה ביקורת על העיתוי שבו הועלתה הטענה, לאחר שהמבקש הודה בעובדות כתב האישום כמות שהן, וכן ניהל הליכים נוספים שבמסגרתם לא הוזכרה טענה זו. עוד קבע בית המשפט המחוזי, כי יש לדחות את טענתו של המבקש גם לגופה, מאחר שלא נפלה טעות בכתובת פעילות העסק. בנוסף לכך נקבע, כי גם אם אכן נפל פגם בכתב האישום, הרי שמדובר בפגם טכני בלבד, אשר אינו שולל את תוקפו של הצו, שכן הגנתו של המבקש לא נפגעה כתוצאה מכך. בשולי פסק הדין, הפנה בית המשפט את תשומת ליבם של הגורמים הרלוונטיים במשיבה למצוקתו של המבקש, ולצורך למצוא עבורו מקום מתאים לניהול העסק. בבקשה לרשות ערעור, היא הבקשה שלפניי, חוזר המבקש על טענתו, כי כתב האישום שהוגש נגדו מתייחס לעסק אשר ממוקם ברחוב פלי"ם 5, בעוד שהעסק המופעל על-ידי המבקש ממוקם ברחוב פלי"ם 7. נטען על-ידי המבקש, כי "לא יעלה על הדעת, להורות על סגירת עסק ברח' פלי"ם 7, על בסיס כתב אישום המתייחס לעסק ברח' פלי"ם 5, חיפה!!!". לשיטתו של המבקש, הצו לוקה ב"חוסר סמכות", והמבקש היה "רשאי להתעלם מהטענות בכתובת בכתב האישום", ולהעלותן בכל מועד בו יחפוץ, ואין בכך כדי לרפא את הפגם שנפל בכתב האישום.
6. הבקשה שלפניי איננה עומדת באמות המידה שנקבעו בפסיקתו של בית משפט זה למתן רשות ערעור "בגלגול שלישי", שכן טענותיו של המבקש אינן חורגות בכהוא זה מענייני הפרטי, ולא נגרם לו עיוות דין (רע"פ 7759/14 שבת נ' מדינת ישראל (18.12.2014); רע"פ 6005/14 שאוליאן נ' הוועדה המקומית לתכנון ובניה ת"א-יפו (10.12.2014); רע"פ 8275/14 אבו לבן נ' מדינת ישראל (7.12.2014)). על כן, דין הבקשה להידחות.
7. למעלה מן הצורך יוער, כי גם לגופו של עניין, אין כל ממש בטענותיו של המבקש, והדברים ברורים מאליהם מתוך עיון בהחלטותיהן של הערכאות הקודמות. נקבע עובדתית, כי העסק מושא הבקשה הוא אותו עסק לגביו הוגש כתב אישום והוצא הצו. בין היתר, בית המשפט לעניינים מקומיים ערך ביקור במקום, והמסמכים אשר צורפו על-ידי המבקש לבקשה דנן אינם מעוררים ולו ספק קל, בקביעה זו. כמו כן, מקובלים עליי דבריו של בית המשפט המחוזי, לפיהם גם אם נניח שנפל פגם טכני בכתב האישום, הדבר לא פגע כלל בהגנתו של המבקש, ואין בכך כדי לסייע בידו (רע"פ 10571/08 מדינת ישראל נ' מלכיאלי, בפסקה 19 (23.6.2011); רע"פ 5978/04 פלוני נ' מדינת ישראל, פ"ד ס(4) 594, 602-607 (2006)). הלכה למעשה, הבקשה שלפניי מהווה ניסיון לעריכת "מקצה שיפורים" בעקבות תוצאתם של הליכים קודמים, ולכך אין מקום במסגרת בקשה לרשות ערעור (רע"פ 7699/14 אבו אל היג'א נ' מדינת ישראל (11.12.2014); רע"פ 7600/14 לב נ' מדינת ישראל (23.11.2014); רע"פ 6615/13 שווקי נ' מדינת ישראל, בפסקה 9 (29.10.2013)). יתרה מזאת, נוכח תוכנו ועיתויו של הטענות אשר בפיו של המבקש, נראה כי כל תכליתה של הבקשה שלפניי, הוא "להרוויח זמן" שבו יוכל המבקש להמשיך בפעילות העסקית, והדבר גובל בשימוש לרעה בהליכי משפט. בהקשר זה, לא למותר הוא להזכיר דברים שנאמרו על-ידי ברע"פ 2922/14 ס.א.א ניהול וקידום בע"מ נ' עיריית חיפה (28.5.2014), לפיהם: "בנסיבות מסויימות, הגשת בקשות רשות ערעור פלילי ללא ביסוס, אשר כל תכליתן היא 'לדחות את הקץ' על מנת להשיא רווח כלכלי בלבד, עשויות לחייב את המבקשים בהוצאות, וזאת, חרף הנטייה העקרונית שלא להשית הוצאות משפט בהליכים פליליים".
8. אשר על כן, הבקשה לרשות ערעור נדחת בזאת. נוכח התוצאה, התייתר הדיון בבקשה לעיכוב ביצוע. ניתנה היום, כ"ט בכסלו התשע"ה (21.12.2014).